

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

Încheiere

Ședința publică din data de 19 noiembrie 2024

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: xxxxxx

JUDECĂTOR: xxxxxx

Grefier: xxxxxx

Pe rol, se află soluționarea cererii de apel formulate de apelantul-reclamant xxx împotriva sentinței civile nr. xxx/xxx, pronunțate de Tribunalul București- Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr.xxx/x/xxx, în contradictoriu cu intimata-pârâtă xxx, cauza pe fond având ca obiect „calcul drepturi salariale.”

La apelul nominal făcut în ședința publică, la ordinea listei, se prezintă apelantul-reclamant, prin avocat xxx cu împuternicire avocațială la fila 10 dosar și intimata-pârâtă, prin consilier juridic xxx care depune delegație la fila 32 dosar.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, conform art. 119 alin. 1 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, care învederează instanței obiectul cauzei, părțile, legalitatea îndeplinirii procedurii de citare, după care:

Curtea acordă cuvântul asupra excepției tardivității apelului invocată de intimata-pârâtă prin întâmpinare.

Intimata-pârâtă, prin consilier solicită admiterea excepției tardivității apelului, astfel cum a fost invocată.

Apărătorul apelantului-reclamant depune înscrisuri în dovedirea datei la care a depus apelul la poștă și precizează că sentința de fond i-a fost comunicată la data de 16 martie 2024, iar apelul a fost depus la oficiul poștal la data de 26 martie 2024, în termenul legal. Pentru aceste motive solicită respingerea excepției tardivității apelului.

Curtea, asupra excepției tardivității apelului invocată prin întâmpinare, constată că hotărârea primei instanțe a fost comunicată reclamantului la data de 15 martie 2024, astfel cum rezultă din procesul-verbal de înmânare aflat la fila 80 din dosarul de fond, iar apelul a fost depus la oficiul poștal cu scrisoare recomandată la data de 26 martie 2024, astfel cum rezultă din plicul aflat la fila 11 dosar de apel, fiind astfel respectat termenul de 10 zile prevăzut de lege pentru depunerea apelului, calculat potrivit art. 181 alin.1 pct. 2 C.pr.civ. coroborat cu art. 183 C.pr.civ. și, prin urmare, va respinge excepția tardivității formulării apelului invocată de către intimata-pârâtă prin întâmpinare.

Apărătorul apelantului-reclamant solicită în temeiul dispozițiilor art.519 C.pr.civ. să se dispună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la dezlegarea unei probleme de drept vizând interpretarea HG nr. 751/2018 cu privire la sfera de aplicare, în sensul de a stabili dacă hotărârea de guvern sau acel spor de handicap se aplică doar acelor categorii de personal plătit din fonduri publice menționate în anexele 1-9 ale Legii-cadru nr.153/2017 sau se referă la orice categorie de personal plătită din fonduri publice, având în vedere că și titlul hotărârii de guvern este pentru stabilirea unui spor de handicap pentru personalul plătit din fonduri publice, fără să distingă dacă este vorba doar de personalul din Anexa Legii nr.153/2017 sau de orice fel de categorie de personal plătită din fonduri publice, așa cum este și apelantul în prezenta cauza.

Curtea, asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pune în vedere apărătorului apelantului-reclamant să precizeze dacă aceasta este întemeiată pe dispozițiile art. 519 C.pr.civ. sau pe prevederile art. 2 alin. 1 din OG nr. 62/2024.

Apărătorul apelantului-reclamant arată că nu cunoaște dispozițiile OG nr. 62/2024.

Curtea dispune lăsarea dosarului la a doua strigare pentru a da posibilitatea apărătorului apelantului-reclamant de a lua cunoștință de dispozițiile OG nr. 62/2024.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la a doua strigare, se prezintă apelantul-reclamant, prin avocat xxx cu împuternicire avocațială la fila 10 dosar și intimata-pârâtă, prin consilier juridic xxx cu delegație la fila 32 dosar.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Apărătorul apelantului-reclamant învederează faptul că solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție atât în temeiul O.G. nr. 62/2024 cât și în temeiul dispozițiilor art. 519 C.pr.civ. în raport de HG nr. 751/2018. Arată că întrebarea este aceea de a se stabili dacă indemnizația reprezentând sporul de handicap prevăzut de articolul 1 al Hotărârii de Guvern 751/2018 se aplică doar categoriilor de personal evidențiate în Anexele 1-9 ale Legii nr. 153/2017 sau se aplică oricărei categorii de personal plătit din fonduri publice precum personalul feroviar.

Intimata-pârâtă, prin consilier, arată că instanța urmează să se pronunțe cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, însă problema de fond de aici nu are legătură cu sesizarea. Arată că Metrorex are un sistem de salarizare propriu care nu vine din sistemul public, din bugetul general consolidat. Invederează că acesta este și motivul pentru care a fost respinsă prezenta acțiune. HG nr.751 prevede expres că sporul de 15% se aplică doar acelor persoane care se încadrează în art. 22 din Legea 153/2017. În speța prezentă nu discutăm despre salarizare din bugetul general consolidat, iar acesta este motivul pentru care salariaților Metrorex nu li se aplică Legea 153/2017. Prin urmare, întrebarea, sesizarea nu ar aduce nicio lămurire asupra prezentei cauze pentru că nu discutăm de fondul de salariu de la bugetul general consolidat și, atunci, ar fi inutilă întrebarea în prezenta cauză.

Apărătorul apelantului-reclamant arată că, în primul rând, Hotărârea de Guvern nr.751/2018 nu se referă la salariul prevăzut de art.22, ci dacă se va urmări din punct de vedere gramatical și se va analiza textul, acesta spune că persoanele care au un certificat de handicap beneficiază pentru activitate de un spor de 15% din salariul de bază, solda de funcție, salariul de funcție, indemnizația de încadrare, prevăzut la art.22. Precizează că este vorba de sporul de handicap care este prevăzut la art. 22, nu de salariul de bază care este prevăzut la art.22. De altfel, art. 22 nici nu vorbește de un salariu de bază. Pe de altă parte, dacă se va verifica statutul Metrorexului, art. 24 alin. 3 spune că salariile vor fi stabilite în conformitate cu statutul personalului feroviar, iar, conform art. 28 finanțarea activității Metrorex-ului este făcută din surse proprii, bugetul de stat, deci este menționat în mod expres bugetul de stat. De altfel, la o simplă căutare pe internet se va găsi hotărârea de guvern de aprobare a bugetului Metrorex pentru anul 2024, de exemplu. De asemenea, potrivit legii statutului personalului feroviar, Legea 195/2020, art. 18 prevede foarte clar că salariul de bază pleacă de la salariul minim brut pe țară cu niște coeficienți de individualizare exact ca în anexele la legea cadru. Pe cale de consecință, una din anexele la legea cadru vorbește de autorități publice finanțate integral din venituri proprii, însă acele autorități care au sau realizează un serviciu de interes public, cum este și Metrorex-ul. Invederează totodată că mai avem o dezlegare de principiu cu privire la activitatea sau calificarea ca autoritate publică a Metrorex-ului prin HP 28/2017, unde, fiind investită cu analiza acestei chestiuni, instanța supremă a spus că un furnizor de apă și canal, aflat în subordinea unei primării este o autoritate publică în sensul art. 2 din Legea 554/2004.

Curtea reține cauza în pronunțare asupra cererii apelantului-reclamant de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul OG nr. 62/2024 și, în situația în care nu se va suspenda cauza, pune în vedere apelantului-reclamant să formuleze în scris o eventuală cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 519 C.pr.civ. și să o comunice și părții adverse.

CURTEA

Având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitatea părților de a depune concluzii scrise, în temeiul art. 396 alin. 2 C.pr.civ., va amâna pronunțarea, la data de 5.12.2024.
Pentru aceste considerente:

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 5 decembrie 2024.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de grefa instanței, azi, 19.11.2024.

Președinte

Judecător

Grefier

Dosar nr. xxx/x/xxx

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

Încheiere

Sedința publică din data de 5 decembrie 2024

Completul constituit din:

PREȘEDINTE: xxxxxx

JUDECĂTOR: xxxxxx

Grefier: xxxxxx

Pe rol, se află pronunțarea asupra *cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în baza OG nr.62/2024 formulată de apelantul-reclamant xxx* în cauza privind cererea de apel formulată de apelantul-reclamant xxx împotriva sentinței civile nr. xxx/xxx, pronunțate de Tribunalul București- Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr.xxx/x/xxx, în contradictoriu cu intimata-pârâtă xxx, cauza pe fond având ca obiect „calcul drepturi salariale.”

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 19.11.2024 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 396 alin. C.pr.civ., a amânat pronunțarea în cauză pentru azi 05.12.2024.

C U R T E A,

Deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a-VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale la data de xxx sub nr. xxx/x/xxx, reclamantul xxx a solicitat în contradictoriu cu pârâta xxx, obligarea acesteia la plata sporului de 15% din salariul de bază lunar, față de dispozițiile H.G. nr. 751/2018, începând cu data de 19.04.2021, precum și ulterior, pe toată perioada de valabilitate a certificatelor de încadrare în grad de handicap, cu plata cheltuielilor de judecată.

Prin sentința civilă nr. xxx/xxx, Tribunalul București - Secția a-VIII-a Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale a respins cererea de chemare în judecată privind pe reclamantul xxx în contradictoriu cu pârâta xxx, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, pe fondul cauzei, prima instanță a reținut că reclamantul este angajatul xxx din anul 2007, în baza Contractului individual de muncă 98607443/27.11.2007.

Începând cu data de 19.04.2021, a fost încadrat în grad de handicap „accentuat”, potrivit Certificatului de încadrare în grad de handicap 1285/19.04.2021, eliberat de Consiliul Local sector 5, pentru o perioadă de 12 luni, respectiv pentru perioada 19.04.2021 - 19.04.2022. Ulterior, prin Certificatul de încadrare în grad de handicap nr. 1079/1.04.2022 a fost încadrat în grad de handicap „accentuat”, pentru o perioadă de alte 12 luni, respectiv pentru perioada 91.04.2022-1.04.2023, iar prin Certificatul de încadrare în grad de handicap 1127/5.04.2023, a fost încadrat în grad de handicap „accentuat” permanent.

S-a reținut că obiectul cauzei constă în esență în plata către reclamant a sporului de 15% din salariul de bază lunar, în baza dispozițiilor H.G. nr. 751/2018, începând cu data de 19.04.2021.

Prima instanță a apreciat, în contra susținerilor reclamantului în sensul că angajatorul este autoritate publică asimilată, că art. 22 alin 1 și 2 din Legea nr. 153/2017 - Sporul pentru persoanele cu handicap și Hotărârea Guvernului nr. 751/2018 – Articol unic nu sunt aplicabile

și pârâtei din prezenta cauză, în raport de prevederile art. 2 din Legea nr. 153/2017, art. 1 din HG nr. 482/1992 și art. 2 alin. 1 lit. b) din Legea nr. 554/2004.

S-a reținut că susținerile reclamantului nu pot fi avute în vedere, având în vedere că potrivit art. 1 din H.G. nr. 482/1992 privind înființarea Societății Comerciale de Transport cu Metroul București "Metrorex" - S.A., Societatea Comercială de Transport cu Metroul București "Metrorex" - S.A., este persoană juridică română, fiind o societate comercială pe acțiuni, inițial cu capital integral de stat, ce desfășoară în principal activități de interes public și strategic și se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor iar conform art. 9 alin. 5 din același act normativ drepturile de salarizare și celelalte drepturi de personal se stabilesc în contractul colectiv de muncă pentru personalul de execuție și de către adunarea generală a acționarilor pentru personalul de conducere.

A conchis prima instanță că xxx nu este supusă dispozițiilor Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, statutul său fiind de societate comercială pe acțiuni, respectiv persoană juridică de drept privat, finanțată din fonduri proprii, menționându-se în mod expres faptul că drepturile de salarizare se stabilesc prin contractul colectiv de muncă. Or, întrucât sistemul de salarizare al pârâtei este propriu, nefiind incidente dispozițiile legii nr. 153/2017, nu se pot aplica nici prevederile H.G. nr. 751/2018, emisă pentru aplicarea art. 22 alin. 2 din Legea nr. 153/2017.

Au fost considerate întemeiate susținerile pârâtei conform căreia, în raport de art. 160 din Legea 53/2003 privind Codul Muncii care prevăd că salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri, de art. 162 din Legea 53/2003 privind Codul Muncii care menționează că nivelurile salariale minime se stabilesc prin contractele colective de muncă aplicabile iar sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale se stabilește prin lege, cu consultarea organizațiilor sindicate reprezentative, de art. 1 alin. 1 din Legea 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice precum și de art. 1 alin. 3 din H.G. nr. 482/1999 privind înființarea Societății Comerciale de Transport cu Metroul București "Metrorex" SA, dispozițiile legale ce prevăd acordarea sporului de 15% pentru persoanele cu handicap nu îi sunt aplicabile reclamantului.

S-a reținut că drepturile salariale cuvenite reclamantului sunt reglementate de contractul individual de muncă și de contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul societății pârâte, ce reprezintă norme convenționale cu caracter special - "legea" părților, care se coroborează cu normele legale cu caracter general, ca de exemplu Codul Muncii iar prevederile contractuale care i se aplică reclamantului nu pot fi completate cu dispozițiile Legii nr. 153/2017, care stabilește un regim special și derogatoriu, ce se aplică personalului bugetar.

În raport de cele reținute anterior, prima instanță a constatat că nu au relevanță susținerile referitoare la asimilarea pârâtei cu o instituție/ autoritate publică ce este autorizată să presteze un serviciu public, în regim de putere publică.

Pentru motivele arătate, prima instanță a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată.

Împotriva acestei sentințe a declarat **apel reclamantul xxx**, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, în mod greșit instanța de fond respingând cererea cu motivarea că, sistemul de salarizare al xxx, prevăzut în art. 9 alin. 5 din HG 482/1992 este propriu, prevăzut în contractele colective de muncă și nu cel prevăzut de dispozițiile Legii 153/2017, astfel că, nu se pot aplica nici dispozițiile HG 751/2018.

În ceea ce privește calificarea xxx ca instituție publică asimilată a arătat apelantul că sunt incidente art. 1, 2 și 3 din HG 482/1999, potrivit cărora: „, (1) Se înființează Societatea Comercială de Transport cu Metroul București "Metrorex" - S.A., denumită în continuare Metrorex, cu sediul în municipiul București, bd Dinicu Golescu nr. 38, sectorul 1, prin reorganizarea Regiei de Exploatare a Metroului București care se desființează. (2) Metrorex este persoană juridică română, se organizează și funcționează în conformitate cu legislația în vigoare și cu statutul prevăzut în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezența hotărâre.

(3) Metrorex este societate comercială pe acțiuni, inițial cu capital integral de stat, desfășoară în principal activități de interes public și strategic și se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor."

De asemenea a arătat apelantul că sunt aplicabile și prevederile art. 2 alin.1 lit. b) din Legea 554/2004, potrivit căreia prin autoritate publică se înțelege: „b) autoritate publică - orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică;”

Concluzionând, a solicitat a se avea în vedere faptul că, xxx este, potrivit statutului, o autoritate publică asimilată, în sensul că, este o persoană juridică înființată sub forma unui srl, cu capital integral de stat, care are un statut de utilitate publică, este autorizată să presteze un serviciu public, în regim de putere publică, împrejurare în care sunt incidente dispozițiile Legii 153/2017.

De asemenea, a arătat că xxx este subordonată Ministerului Transportului, astfel că, față de dispozițiile art. 2 din Legea 554/2004, este o „instituție subordonată”, aspect care rezultă și din dispozițiile Legii 500/2002, care, în art. 2 pct. 30 definește „instituții publice” ca fiind „denumire generică ce include Parlamentul, Administrația Prezidențială, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice, alte autorități publice, instituțiile publice autonome, precum și instituțiile din subordinea/coordonarea acestora, finanțate din bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2).”

Conform art. 1 alin. 2 din Legea 500/2002: 2) Dispozițiile prezentei legi se aplică în domeniul elaborării, aprobării, executării și raportării: a) bugetului de stat; bugetelor instituțiilor publice autonome; bugetelor instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, după caz; bugetelor instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii;”

A arătat apelantul că personalul xxx este personal feroviar, în sensul Legii 195/2020, în acest sens dispozițiile art. 3 din Legea 195/2020 privind statutul personalului feroviar reglementând: (1) în înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: a) unitate cu specific feroviar - orice entitate cu personalitate juridică, care este înregistrată sub una dintre următoarele forme: instituție publică, regie autonomă, companie națională, societate organizată conform Legii societăților nr. 31/1990. republicată, cu modificările și completările ulterioare, și care desfășoară următoarele activități: 1. transport feroviar sau cu metroul;”

De asemenea, a învederat că potrivit art. 11 din Legea 195/2020: (1) Personalul feroviar are următoarele drepturi: a) să primească un salariu lunar compus din salariul de bază, indemnizații, sporuri, premii, prime și alte adaosuri al căror quantum se stabilește conform legii, contractului individual de muncă și/sau contractului colectiv de muncă;”

A considerat că, atât timp cât prin contractul colectiv de muncă nu a fost acordat acest spor, iar xxx nu se supune dispozițiilor Legii 153/2017, acest spor nu poate fi acordat și a solicitat a se avea în vedere faptul că, statutul personalului feroviar stabilește expres că drepturile personalului feroviar se acordă, în primul rând, „potrivit legii”. Așa fiind, rezultă că, în măsura în care drepturile sunt prevăzute de lege, contractul colectiv de muncă nu poate înfrânge dispoziția legii, chiar în ipoteza în care nu ar fi prevăzut acest drept în contractul colectiv de muncă.

A concluzionat că dreptul este prevăzut în lege și se aplică inclusiv pentru angajații xxx, recent, o aplicare a aceluiași dispoziții a făcut-o Guvernul, atunci când a emis Ordonanța de urgență nr. 115/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare în domeniul cheltuielilor publice, pentru consolidare fiscală, combaterea evaziunii fiscale, pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru prorogarea unor termene.

Pe fondul cauzei a arătat apelantul că este angajatul xxx SA din anul 2007, în baza Contractului individual de muncă 98607443/27.11.2007, mai întâi în funcția de ajutor mecanic, în prezent, șef de tură și că, începând cu data de 19.04.2021, a fost încadrat în grad de handicap

„accentuat”, potrivit Certificatului de încadrare în grad de handicap 1285/19.04.2021, eliberat de Consiliul Local sector 5, pentru o perioadă de 12 luni, respectiv pentru perioada 19.04.2021-19.04.2022. Ulterior, prin Certificatul de încadrare în grad de handicap 1079/1.04.2022 a fost încadrat în grad de handicap „accentuat”, pentru o perioadă de alte 12 luni, respectiv pentru perioada 91.04.2022-1.04.2023, iar prin Certificatul de încadrare în grad de handicap 1127/5.04.2023, a fost încadrat în grad de handicap „accentuat” permanent.

Având în vedere dobândirea handicapului și împrejurarea că, legea prevede acordarea unor sporuri persoanelor încadrate în grad de handicap, a solicitat intimatei acordarea sporurilor prevăzute de HG 751/2018 însă intimata i-a comunicat un refuz de acordare a drepturilor, motivând că, „...Legea cadru 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice nu se aplică” întrucât „Metrorex are un sistem de salarizare propriu, prevăzut în Contractul Colectiv de muncă, care nu intră sub incidența legii mai sus menționate.”

A susținut apelantul că sunt incidente prevederile articolului unic al HG 751/2018, potrivit căruia „Persoanele care, în conformitate cu certificatul de încadrare în grad de handicap, sunt încadrate în grad de handicap grav sau accentuat, de oricare tip prevăzut de art. 86 alin. (2) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază, pentru activitatea desfășurată în cadrul programului normal de lucru, de un spor de 15% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție/indemnizația de încadrare, prevăzut la art. 22 din Legea- cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.”

De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 2 din Legea 153/2007: „Art. 2. -Domeniul de aplicare (1) Dispozițiile prezentei legi se aplică: personalului din autorități și instituții publice, respectiv Parlamentul, Administrația Prezidențială, autoritatea judecătorească, Guvernul, ministerele, celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, unitățile teritoriale, autorități ale administrației publice locale, alte autorități publice, autorități administrative autonome, precum și instituțiile din subordinea acestora, finanțate integral din bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale; personalului din autorități și instituții publice finanțate din venituri proprii și subvenții acordate de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale;

Potrivit dispozițiilor art. 160 C.muncii: „Salariul cuprinde salariul de bază, indemnizațiile, sporurile, precum și alte adaosuri.”

Potrivit Deciziei ICCJ 1265/2011: „...legea este cea care oferă angajatorului public o marjă privind acordarea anumitor sporuri specifice, acesta neavând competența de a acorda drepturi salariale numai în bază și în temeiul unei manifestări discreționare de voință. Manifestarea sa de voință este condiționată și totodată limitată de lege. Însă, atunci când legea diminuează cuantumul sporurilor sau le suprimă, contractul individual de muncă nu trebuie renegociat prin întâlnirea voinței concordante a celor două părți contractante pentru a se aplica noile prevederi legale.”

De asemenea, a solicitat obligarea intimatei la plata cheltuielilor de judecată.

xxx a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat susținând în esență că sistemul de salarizare al pârâtei este propriu, nefiind incidente dispozițiile Legii nr. 153/2017 și nici prevederile HG nr. 751/2018, emisă pentru aplicarea art. 22 alin. 2 din Legea 153/2017.

Temeiul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție: OUG nr. 62 din 13 iunie 2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale

Art. 1 (1) din OUG nr. 62/2024 „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal.

(2) Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).

(3) Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

Art. 2 (1) Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Curtea, având în vedere obiectul și fundamentul acțiunii, motivele de apel și dispozițiile imperative ale OUG nr. 62/2024, întrucât litigiul privește stabilirea și plata unor drepturi de natură salarială de către pârâta xxx, care potrivit art. 28 din Statut utilizează și sume alocate de la bugetul de stat, iar asupra chestiunii litigioase instanța supremă nu a statuat, apreciază că în cauză sunt îndeplinite condițiile prevăzute de textul art. 2 din OUG nr. 62/2024 și va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept: „Dacă prevederile articolului unic al H.G. nr. 751/2018, pentru stabilirea categoriilor de persoane cu handicap care beneficiază de un spor de 15% din salariul de bază/soldă de funcție/salariul de funcție/indemnizația de încadrare sunt aplicabile și personalului feroviar, angajat la xxx”

În speță este îndeplinită condiția ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de soluția cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire se cere.

În acest sens se observă că problema litigioasă, asupra căreia părțile au poziții contradictorii constă în aceea dacă dreptul prevăzut de art. 22 alin 1 și 2 din Legea nr. 153/2017 și HG nr. 751/2018 este recunoscut inclusiv personalului feroviar angajat xxx, ținând seama de domeniul de aplicare al Legii 153/2017, așa cum este reglementat la art. 2 din lege și de împrejurarea că la nivelul societății este încheiat contract colectiv de muncă prin care părțile dialogului social au negociat și convenit asupra modalității de salarizare.

Punctul de vedere al completului asupra modului de dezlegare a problemei de drept este că în cazul salariaților xxx S.A. nu sunt incidente dispozițiile Legii nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, menționându-se în mod expres în statutul societății pe acțiuni, art. 24 alin 3, faptul că drepturile salariale se stabilesc prin contractul colectiv de muncă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept: „Dacă prevederile articolului unic al H.G. nr. 751/2018, pentru stabilirea categoriilor de persoane cu handicap care beneficiază de un spor de 15% din salariul de bază/soldă de funcție/salariul de funcție/indemnizația de încadrare sunt aplicabile și personalului feroviar, angajat la xxx.”

Totodată, în temeiul art. 520 alin 2 c. pr. civ va suspenda judecarea cauzei, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

DISPUNE:

În temeiul art.2 din OUG 62/2024 sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept constând în:

„Dacă prevederile articolului unic al H.G. nr. 751/2018, pentru stabilirea categoriilor de persoane cu handicap care beneficiază de un spor de 15% din salariul de bază/soldă de

funcție/salariul de funcție/indemnizația de încadrare sunt aplicabile și personalului feroviar, angajat la xxx.”

Suspendă judecarea apelului formulat de apelantul-reclamant xxx, având CNP xxxxxx, domiciliat în xxx și cu domiciliul procesual ales la xxx, împotriva sentinței civile nr. xxx/xxx, pronunțate de Tribunalul București - Secția a VIII-a Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr.xxx/x/xxx, în contradictoriu cu intimata-pârâtă xxx, cu sediul în xxx, până la soluționarea prezentei sesizări de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de grefa instanței, azi 5.12.2024.

Președinte

Judecător

Grefier